

Dagmar skriver om sina intryck under besöket på hemmen El Arca och Rosa de Sarón i Cochabamba, Bolivia

”För mig är det första gången jag besöker Bolivia och Cochabamba. Jag har fått följa med min dotter Susanna som har varit här flera gånger tidigare. Med på resan är också hennes dotter Katrin.

På flygplatsen blev vi mottagna av Ana Maria och hennes familj, dottern Jimena med make Javier och döttrarna Adriana och Camila, alla med stora famnen som om vi känt varandra hela livet. Samma värme har sedan mött oss överallt hela tiden vi varit här.

En dag tog Javier oss med först till pojkhemmet El Arca och sedan till flickhemmet Rosa de Sarón. El Arca ligger en bit utanför staden i vackert grönt landskap med berg i fjärran. När vi kom var pojkarna samlade på gården och alla ville kramas. Susanna hade många av dem träffat tidigare, men även vi okända blev kramade, något man inte väntar sig av halvstora pojkar. Vi blev sedan visade runt i ett äldre och ett nybyggt hus, målade i gult och blått.

På alla sängar låg ett eller flera mjukisdjur, även hos de stora pojkarna. På en vägg satt en lista med pojkarnas namn och vilket område de skulle städa. Ute på gården fanns ett klädstreck med kläder som de tvättat själva.

En psykolog och en socialarbetare är anställda för båda hemmen. I deras rum fanns mappar med uppgifter om alla pojkarna. Mitt intryck vid detta korta besök var att de 49 pojkarna blir väl omhändertagna och att man arbetar på att lära dem att ta hand om sig själva och varandra, ingen lätt uppgift med barn som farit mycket illa i livet.

På Rosa de Sarón blev vi ännu hjärtligare mottagna av flickorna. Det slog mig att alla såg så glada ut, förvånande när man vet deras tragiska historia.

Efter rundvandring i huset kom vi till sist till skönhetsalongen där en överraskning väntade. Vi blev placerade i varsin stol och fick proffsig manikyr och pedikyr av tre flickor, Carmen, Mari Luz och Veronica. Vi fick också hårbehandling - tvätt, massage, inpackning och till sist föning till fin frisyra. Jag har aldrig känt mig så ompysslad och det bästa var att flickorna såg ut att tycka det var roligt. Allt hade de lärt sig under sin frisör och manikyrutbildning.

Sista lördagen skulle vi åka till Rosa de Sarón, officiellt för att säga adjö till flickorna, men det hade sipprat fram att det kanske skulle bli ytterligare en liten överraskning. När vi kom dit var det tomt på gården, men på väg in till festsalen stod en rad med flickor och en med pojkar och ropade: -"SORPRESA!!!" (Överraskning).

När vi kom in i salen blev det stor applåd och alla stod på scenen och sjöng en välkomstsång. Då var det nära till tårar! Sedan följde en föreställning med dramascener med deltagare från både El Arca och Rosa de Sarón och ett proffsigt dansnummer av flickor. Efter föreställningen fick vi varsin present, en fin ask som flickorna gjort själva, och därefter samlades alla i matsalen för ett litet kvällsmål. Och så många kramar igen när vi skulle åka därifrån!

Flera syskonpar är placerade på hemmen och eftersom de ligger långt ifrån varandra är sammankomster som den här en uppskattad möjlighet att träffas. Man kunde se att de tog vara på den och höll ihop den stund de hade tillsammans.

Psykologen och socialarbetaren arbetar också speciellt med syskonpar och har terapi med dem för att stärka familjebanden.

Den omtanke, glädje och kärlek som mött oss här har varit omvälvande och djupt gripande. Ett minne för livet!"

/ Dagmar